

Arrest

nr. 137 812 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat C. DRIESEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) een aantal elementen met betrekking tot de door hem uiteengezette reisweg vanuit India en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn vertrek uit Nepal en van zijn asielrelaas in het algemeen in ernstige mate

ondermijnen, (ii) hij geenszins aannemelijk maakt dat hij een Dalit is, (iii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn relaas volledig onvermeld liet en zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal een tegenstrijdigheid bevatten, (iv) hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om verdere problemen met leden van de UNPC-M, Baidya-partij, CPN-UML en NC te vermijden, en (v) er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat, ongeacht de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsproblemen, er voor verzoeker een intern vestigings-alternatief in zijn land van herkomst voorhanden is. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Hij komt immers niet verder dan het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen. Verzoeker wijst erop dat Pokhara slechts 200 kilometer verwijderd is van Kathmandu, doch hij brengt geen concrete en valabele reden(en) aan waarom men hem in Pokhara zou komen zoeken/vinden. Inzoverre verzoeker laat gelden dat het omwille van zijn kaste onmogelijk is om zich elders in zijn land van herkomst te vestigen, stelt de Raad vast dat zijn kaste, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, hem in het verleden klaarblijkelijk niet belette om naar Kathmandu te verhuizen, waar hij er (zonder al te grote/veel problemen) in slaagde werk te vinden en een leven op te bouwen. Verzoeker gaf overigens voorheen tijdens zijn gehoren op geen enkel ogenblik aan of te kennen dat de vervolgingsproblemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend en die hem ertoe noopten Nepal te verlaten verband houden met zijn kaste. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst verliet en bij een terugkeer problemen vreest omwille van het feit dat hij niet langer meer akkoord ging met het beleid van UNCPN-M en CPN-M. Echter, op geen enkel moment gaf hij aan dat zijn vervolgingsproblemen enigszins verband zouden houden met zijn kaste. Verzoeker gaf weliswaar aan vroeger problemen te hebben gekend omwille van zijn kaste, doch verklaarde ten aanzien van de commissaris-generaal uitdrukkelijk dat hij dergelijke problemen (gelieerd aan zijn kaste) niet meer kende nadat/vanaf hij (in de periode 2003-2004) lid werd van een politieke partij (gehoorverslag CGVS 22 april 2014, p. 22), eerst UCPN-M en nadien CPN-M. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat, rekening houdende met de algemene socio-economische toestand van het land, het economisch mogelijk is om bijvoorbeeld in Pokhara een nieuw leven op te bouwen. Uit niets blijkt dan ook, gelet op het voorgaande, en hijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker in Nepal a priori in een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan deze vaststelling.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat de hoofdreden van haar weigering gelegen is in het feit dat aan haar kaste als Dalit (kasteloze) wordt getwijfeld. Verzoekende partij wijst erop dat zij een document heeft neergelegd waaruit haar kaste blijkt, doch dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat dit niet voldoende is omdat er een grote beschikbaarheid is van valse of vervalste documenten. Verzoekende partij preciseert dienaangaande dat er geen enkel onderzoek is geweest naar de authenticiteit van dit document en dat er geen enkele individuele analyse is geweest om na te gaan of verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij tot de Dalit behoort. Nochtans, stelt verzoekende partij, heeft zij andere elementen aangegeven waaruit kan afgeleid worden dat zij tot deze kaste behoort, wat niet werd onderzocht. Verzoekende partij stelt voorts dat haar politiek engagement en lidmaatschap, een indicatie van haar behoren tot de Dalit inhoudt, niet in vraag wordt gesteld. Wat het intern vluchtalternatief betreft, is verzoekende partij van oordeel dat niets valabel wordt gezegd waarom zij in Pokhara een veilig alternatief zou hebben. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat ook zij niet weet op welke wijze de Mao Badi haar zou moeten terugvinden wanneer zij naar Pokhara zou verhuizen. Voor het overige wordt verwezen naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting aangaande haar afkomst en politiek engagement volledig voorbij gaat aan de in de beschikking van 2 december 2014 opgenomen grond dat, ongeacht de geloofwaardigheid van haar beweerde vervolgingsproblemen, er voor verzoekende partij een intern vestigingsalternatief in haar land van herkomst voorhanden is. Bovendien wordt vastgesteld dat haar kaste, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, haar in het verleden klaarblijkelijk niet belette om naar Kathmandu te verhuizen, waar zij er (zonder al te grote/veel problemen) in slaagde werk te vinden en een leven op te bouwen. Verzoekende partij gaf overigens voorheen tijdens haar gehoren op geen enkel ogenblik aan dat de vervolgingsproblemen die zij in haar land van herkomst zou hebben gekend en die haar ertoe noopten Nepal te verlaten verband houden met haar kaste.

Waar verzoekende partij van oordeel is dat niets valabel wordt gezegd waarom zij in Pokhara een veilig alternatief zou hebben en er op wijst dat ook zij niet weet op welke wijze de Mao Badi haar zou moeten terugvinden wanneer zij naar Pokhara zou verhuizen, stelt de Raad vast dat zij zich louter beperkt tot het tegenspreken van de gedane vaststelling dat zij zich elders in Nepal zou kunnen vestigen om de beweerde problemen met leden van de UCPN-M, Baidya-partij, CPN-UML en NC, voor zover geloofwaardig, te vermijden, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststelling ontkracht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS